

Ezt nyugágy nélkül
nem lehet kibírni

Kedves Olvasóim!

E bevezető szöveg után olvasható a leges-leges-legeslegújabb, immáron hatodik „agymenéseim” összeállítás. Jó szórakozást hozzá!

(Nagyon most se szidjanak, mert mint köztudott, nekem is volt édesanyám!)

Eltévelyedett bárány (vagy juh...)

A minap olvasom egy „ismert színész” nyilatkozatát, melyben sommás megállapításokat tesz, majd őszinteségi rohamában elmondja, „ifjú titánként” a nők, az alkohol, a drogok Előadja, neki soha nem került a drog pénzébe, „hiszen én voltam a híres, vagy inkább hírhedt *menő ripkó művésze*”. Hááát, nem is tudom! Elgondolkodtam (már megint) és Hofi jutott eszembe: „Be is megyek a párttitkárhoz, megkérdem, nem lesz nekem valami bajom abból, hogy nem disszidáltam?” Valamiért ez jut eszembe: nem lesz nekem valami bajom abból, hogy még nem voltam életemben berúgva? Nem lesz nekem bajom abból, hogy nem kábítószereszttem? Elmélkedem (megint): Mindig azt gondoltam, hogy a fent felsorolt dolgok, nem helyesek! Nekem nem kellett „revideálnom” (na???), szóval felülvizsgálnom, újragondolnom stb. stb. sem a régi ifjonti cselekedeteimet, sem a mostani öregkoriakat. Persze, biztosan vannak dolgok, amiket ma másként tennék. Belegondolok, honnét tudja, vagy miért hiszi, hogy a mostani énje cselekedetei vagy fennen hangoztatott sommás ítéletei helyesek? Nem gondol bele, hogy már tévedett ifjúkorában? Hozzátette: „A 70-es, 80-as évek színészei mindenhol drogoztak”. Jah kérem, már értem! Ő csak azért csinálta, mert a 70-es, 80-as évek színészei közé tartozik, és nem akart kiríni a sorból. („mások vittek rossz utakra engem”) Ez kérem mindjárt más! „Mások is azt csinálták.” Így már értem! Vallásosságára hivatkozva állít bizonyos dolgokat. Nekem a vallásosság a szeretet törvényét teszi az első helyre. Volt egy nagyon kedves plébános barátom, akivel Duna-parti sétánk alkalmával láttunk kifüggesztve egy nagy molinót: „Ha találkozni akarsz Istennel, gyere ...!” – „Most miért kell ilyet kitenni? Az Isten ott él bennünk! Ha valaki találkozni akar vele, nézzen mélyen magába!” A félreértések elkerülése végett le kell szögezmem, nem ítélekem! Kizárólag sajnálkozom. Igen, tudom (kicsit másként és meglehetősen sommásan értelmezem), „az eltévelyedett bárány értékesebb az el nem tévelyedettnél, mert ő rájött a hibájára és „visszatévelyedett”. Elgondolkodom azon, hogy ha valaki történetesen háromszor tévelyedik el, az vajon értékesebb az egyszer eltévelyedettnél? Édesanyám jut MEGINT eszembe, midőn azt magyarázta, nem a gyónás miatt bocsáztatik meg a vétek, hanem a megbánás miatt. Ha a megbánás nem őszinte, ... Megint csak merengek (NEM ÍTÉLKEZEM), ha újra elköveti az ember azt a bizonyos vétket, mennyire volt őszinte a megbánása? Lehet, hogy az volt, lehet, hogy nem, én nem tudom.

Más. Olvasom (igenis szoktam!) egy „ismert” színházi ember nyilatkozatát a Heti Hetes műsorában való szerepléséről: „mondjuk ki, kurvaság volt ez a részemről”. Ismét egy „eltévelyedett bárány” (vagy juh). Aztán megmagyarázza: „...ra kellett a pénz”. Ma „bátran” bevallja, „kurvaság” volt! Megint egy IDÉTLEN vicc jut az eszembe: Egy férfinak nagyon megtetszik egy hölgy és tisztességtelen ajánlatot tesz neki. A nő felháborodottan utasítja el az illetőt, aki azt válaszolja, adna a légyottért egymillió forintot. A hölgynek nagyon kellett a pénz, így hát megbeszélték, hogy csak egyszer, és senki nem tudhat róla. Megtörtént a légyott. Az aktus végeztével a férfi kitett az asztalra ötezer forintot. A hölgy felháborodva kérdezte: minek néz maga engem, kurvának? A férfi ekképp válaszolt: „– Ezt a részt, már megbeszéltük, most csak az összegben vitatkozunk!” Részemről ennyi, DE MOST SEM ítélekem, ezt a „művész úr” megtette helyettem. Még emlékszem, voltak hölgyek, akik eljártak „dubajozni”, és ezek szerint voltak „művészek”, akik „hetihetesezni” jártak. Bővült a szóincsem, a „dubajozás” mellé került a „hetihetesezés”. Köszönöm „művész úr”. Lelki szemeim előtt megjelenik a bírósági tárgyalóterem, amikor is a „prostitúcióval” vádolt személy arra fog hivatkozni, hogy „...-ra kellett a pénz”. A bíró pedig: „– Ja, ha kellett a

pénz, akkor fel van mentve!” Ha a betörő fogja mondani, hogy ...-ra kellett a pénz, őt is felmentik majd.

Elmerengek a „cuculista” rendszerből itt maradt politikusokon. Elmerengek a három/hármasokról. Elmerengek azokon az embereken, művészekén, akik elfogadták a privilégiumokat és jól éltek belőlük – általuk. Aztán jött a „megbánás” vagy nem – nem tudom. Nem akartam soha, hogy azt csinálják velük, mint amit ők tettek az embertársaikkal. DE azt elvártam volna, hogy TŰNJENEK EL A KÖZÉLETBŐL! Emberi sorsok? Igen! A tévedhetetlenség senkinek nincs a tulajdonában!

Sajnos nekem sincs! 😊

Na szóval

A helyzet az, hogy már régen mondom, meg kellene vizsgáltatnom a teámat, mármint azért, mert nem tudhatni, nem-é a teámtól szálldosnak hülyébbnél hülyébb gondolatok a fejembe, miután azt megiszom. Jelentem: a teával minden rendben. Tehát marad az, hogy én miattam vannak ezek a hülye gondolatok. Ez is az léssen.

Az ezt megelőző, „szómenésem” egyik gondolata, – „kissé félreértelmezve” – az elkóborló bárányról szólt. Vegyük sorra! Először is, nem bárányról van szó a példabeszédben, hanem juhról. Persze ez lehet egyszerű fordítási vagy értelmezési dolog, illetve dehogy! A juhnak lehet báránya, de a báránynak nem lehet juha, a koruknál fogva. Továbbgondoltam azt az esetet, mikor is a „juhász” – otthagya a kilencvenkilenc juhot – elmegy az elkódorgó bárány (vagy juh) után, majd a vállára veszi azt, és visszaviszi ... Remélem, nem bántódik meg senki, mert nem ez a céloom. Miért kódorgott el a bárány, bocs, a juh? Elmerengek rajta: lehet, hogy zöldebb füvet látott? Szébb tájat? – és nem sorolom el mindazt, ami átszáguldott az agy..., akarom mondani, a fejemben. Aztán magam elé képzelem, mikor a „juhász” a vállára veszi, hogy visszavigye. Akar-e ő visszamenni? Amikor béget szegény, talán tiltakozik? De tud itt valaki bárányul (vagy juhul)? Kérdezi tőle valaki, hogy miért is kódorgott el? Lehet, hogy csak magányra vágyott. Lehet, hogy csak kirándulni szeretett volna, és magától is visszamegy, ha nem viszik. Na jó, megkegyelmezek az esetleges olvasónak, nem sorolom föl mindazt, ami végigment az agy...., vagyis a fejemben. Hát nem is tudom...

Régen sem mentek a dolgok másként, mint ma. ☺

Értekezés az órasságról

Minap nosztalgiáztunk egy nagyon „régí” óraskollegával az órasságról. ☺ Ekkor jutott eszembe, hogy erről még nem untattam a kedves Olvasót! Most bepótlom! ☺

„Regényes” körülményeknek köszönhetően lettem órás. Amikor elvégeztem a nyolc általánost, abban az évben indult először Esztergomban az elektroműszerész szakközépiskola. Igazából én oda szerettem volna menni. Maga a műszerészet érdekelt, de örültem, hogy elektronikát is tanulhatnék. Ez még abban az időben volt, amikor hiába volt négyes fölött az átlagos tanulmányi eredményem, az „elvtársi apparát” gyermeke hármas bizonyítvánnyal megelőzött. Mivel édesanyám három gyereket tartott el a hatalmas konyhalányi fizetéséből, csinálni kellett valamit. Gondoltam, édesapám szakmáját folytatva elmegyek asztalosnak. Hogy kialakuljon bennem a „nekem semmi sem sikerül”, azt az orvos nem engedélyezte. Ezután „protekcióval” felvételizhettem lakatosnak. Mondanom sem kell, nagyon nem tetszett, de sajnos ez volt. Aztán megtörtént a csoda: a Széchenyi téri órás kirakatába ki volt téve, hogy „ÓRÁS TANULÓT FELVESZEK”. Ma is emlékszem, rohantam hazáig elmondani édesanyámnak, hogy én nem megyek lakatosnak. Rábeszéltem, hogy rögtön induljunk az óráshoz. Édesanyám, látva izgalmamat, vissza is ment velem. Speier Kálmán bácsi, az órás, elbeszélgetett velem. Kérte, énekeljek valamit, mindegy hogy mit, akár a „Boci, boci tarkát”. Aztán a pulton dobolt a kezével, és nekem utána kellett dobolnom az ütemet. Megfordult a fejemben, hogy én nem a milánói Scala énekesé akarnék lenni, de ezt persze magamban tartottam. ☺ Évekkel később értettem meg, hogy órás ütemérzők és hallás nélkül nem igazán boldogul, akár csak egy egyszerű falóra beállításáról legyen szó. Ma is mosolygok, ha arra gondolok, hogyan „ajnározta” az órás szakmát. ☺ „Lacikám, az órás szakma az egyetlen szakma, amivel mindent meg lehet csinálni. Mert ahhoz, hogy órás legyen valaki, annak kicsit esztergályosnak is kell lennie (ha nem volt tengely, esztergálni kellett), kicsit lakatosnak is kell lennie, kicsit asztalosnak is kell lennie” (ingaóra tokját rendbe tenni). És felsorolt szinte minden szakmát a villanszerelőtől, az optikuson át, az ékszerészig. Akkor még (a múlt évezredben) hétfő délelőtt jártunk az iparitanuló iskolába a közismereti tárgyakat tanulni és szombaton délután egy órától a szakmai ismereteket elsajátítani. Hét közben (hétfő délutántól szombat délig) a műhelyben dolgoztam. Aztán teltek az évek, egyre többször jutott eszembe az idézett mondása, miszerint az órás szakma az egyetlen, ... Felszabadulásom előtt három hónappal visszaadta az iparát, ezért engem egy másik órasmesterhez helyeztek át. Majd felszabadultam! Na, nem úgy! – úgy már fel voltunk szabadulva! ☺ Akkor még sok órás volt Esztergomban, ezért igazából segédre senkinek nem volt szüksége. Irány a gyár, ahol is „betanított segédmunkásként” kerestem a betevőre a pénzt. Persze az óraskodást nem fejeztem be, mivel addigra minden kéziszerszámot megvásároltam magamnak, „FUSIZTAM” Tudom, nem volt szép dolog, ☺ de szerettem a szakmámat, és az a kis pénz, amit kerestem vele, szintén jól jött. Már elárulhatom, ☺ mert olyan régen volt, hogy már elévült ezen kontárkodásom büntetethetősége. ☺ Mindig szemem előtt volt az a vágyam, hogy (akkor még úgy mondták) MASZEK legyek. Egy kedves családi ismerősöm ambicionált, hogy tegyem le a mestervizsgát, mert az akkor még kellett, ha valaki „maszek” akart lenni. Jelentkeztem a vizsgára, ahol közölték velem a mestervizsga feltételeit. Megint betette a lábát a „nekem semmi sem sikerül”. A vizsga alapfeltétele volt két év szakmai gyakorlat. Nem volt mit tenni, „egy életem egy halálom”, elmentem a gyár munkaügyi osztályvezetőjéhez. Előadtam, hogy nem lehetne-é, kapnom egy olyan igazolást, hogy a gyárban, órás és műszerészként

dolgozom. – Miért kellene magának ilyen igazolás? – kérdezte a munkaügyiis.
Elmagyaráztam, hogy ... – Hát, ha maga úgy érzi, hogy CSAK ez az egy dolog kell, hogy levizsgálhasson, ADUNK egy igazolást! A mai napig hálás vagyok a hölgynek a rugalmasságáért. Hogy csalás volt? Lehet, DE nem olyan csalás, hogy kihozták volna a doktori titulussomat. Elvégeztem a tanfolyamot és elmentem vizsgázni. Tél volt, és persze mindenkinek magának kellett vinnie a szerszámaikat. Órásként ez egy kis órák esztendőjét jelentett, esztendőkésekkel és más eszközökkel. Megint a A hideg miatt, a kölcsön kapott esztendőre szerelt vadonatúj motor nem indult el. Nyolckor kezdődött a gyakorlati vizsga, én kilencig a radiátoron melegítettem a motort, mire végre elindult. A vizsgabizottságból egy idős órák odaült mellém és nyugtatgatott, mert látta rajtam, hogy nagyon parázom. Kicsit lapozok. Mivel „gyári” háttérrel mentem, volt egy szép, kimondottan az esztendőkéseknek készített fakkos doboz, benne harminc esztendőkésként mindkét végén megélezve, hogy ott, a helyszínen ne kelljen esztendőkésként élesíteni. Megesztendőgáltam a tengelyt. A végén elővettem a másik fakkos dobozt, amiben különböző finomságú csiszolóporok voltak. A lényeg a lényeg, az elkészült tengelyt nem csak jóra, hanem szépre is csináltam. Mint mondtam, az idős órásmester végig ott ült mellettem. Mikor elkészült, megnézte. El kell még mesélnem, hogy a vizsga előtt kaptunk egy zsebórát, amiben el volt törve a tengely, és hiányzott belőle a hajszálrugó. Nem volt előre tudható, hogy milyen órák lesz a feladat. „– Ha nem ültem volna végig itt, maga mellett, az mondanám, egy gyári tengelyt látok. Gratulálok, ez nem csak jó, hanem szép is!” Megnyugodtam. Az elméleti vizsgán iparjogból is voltak kérdések, nem okoztak gondot, mert tényleg készültem. A végére érve ennek az akárminek, még elmesélném, akkor voltam huszonegy éves. Az eredményhirdetésen a következő hangzott el: „A nyolc vizsgázóból kettőt – az öt vizsgabiztos egyhangú szavazata alapján – ... (itt a székesfehérvári óráskollega neve következett) és molnár lászlót mesterré nyilvánítjuk. Akkor még, ifjonti öröm töltötte el a szívemet. 😊 Még nem tudtam, hogy ez mit sem számít. 😊 Másnap, bementem a munkaügyi osztályvezetőhöz megköszönni, hogy lehetővé tette a megmérettetést. Az igazat megvallva azóta is jó szívvel gondolok rá, és ha találkozunk Majd sikerült egy országos nagyvállalat kihelyezett boltjában „hivatalosan órásként lennem”. A szerencsém továbbra is velem maradt, mert abban az időben kezdtek megjelenni a kvarc órák. A vállalat svájci szakembereket hívott meg előadásokat tartani, így igazán naprakészen fejlődhettem tovább. Életemben egy „bűvös” szám volt: a hetes. Hét évet voltam a gyár dolgozója, aztán hét évet voltam az országos nagyvállalatnál, és azóta a „maszekok” életét élem, ezerkilencszáznyolcvan óta. Pontosabban akkor voltam „maszek”, ebben az „új” világban vállalkozónak becéznek. De mindegy is, mivel az egészségem és a jókedvem engedi, még mindig „ketyegek”. 😊

Itt a vége, fuss el ...! 😊

Én mi minden voltam ...

Mint irkafirkáltam már, ha tehetem, zenét hallgatok. Ha éppen olyan a hangulatom, célzott zenehallgatást művelek, máskor sok mindenbe belehallgatok, és ha tetszik, végighallgatom, ha nem, lapozok. Hallgatom ezt a bizonyos zeneszámot, közben pörögnek a gondolataim. Az énekes arról énekel, mi minden volt életében. Még gondolatban sem keresek hasonlatosságot, DE ...

Még gyári munkás időmből idézem fel az emlékeimet. Szerszámműhelyben dolgoztam, ahol is szakik melóztak, és hát nekik igencsak sommás véleményük volt a dolgokról. Röviden, az a műhely volt a gyár „reakciós” műhelye, benne a dolgozók meg a „reakciósok” – velem együtt. ☺ Aztán jött a várva várt „rendszerátalakítás”. Elég hamar rá kellett jönni, hogy ... Amikor abban reménykedtünk, hogy most majd a demokrácia elhozza a Kánaánt, hát elég hamar ki kellett józanodnunk. Persze tudom, ebben benne volt a türelmetlenség, a várakozás és a csalódás. Nem azt „sérelemte” az ember, hogy nem változott meg az életünk egy csettintésre! Nem! Azt hiányoltam jómagam, hogy a módszerek nem igazán változtak meg. Persze hogy szóvá tette az ember. Megint a Hofi jut az eszembe: „Most mondjam? Ne mondjam? Minek változzak meg, MONDOM!” Pár hónap után persze, hogy „piszkos, mocskos kommunista” lettem. ☺ Aztán „visszajöttek” a „tudjuk kik”, ☺ és megint rohadt szemét reakciós lettem újra – sokadmagammal. Eltelt négy év, amikor is újra a „szemét kommunista” életét éltem. ☺ Ismét négy év a „rohadt szemét reakciós” skatulyában. Azzal azért vigasztalódhattam, hogy a „fehéremberségemet”, azt az egyet, nem kérdőjelezték meg! ☺ Aztán azóta megint „piszkos, mocskos kommunista” lettem, aztán idővel ez kibővült további jelzőkkel, viszont azóta „rohadt, szemét reakciós” nem voltam, DE a lassan kibővült „stigmáim” gyűjteménye manapság így hangzik: „piszkosmocskosjudeóbolsevikliberálposztkommunistasorosbérenclibernyák”. Érdekessége a dolognak, hogy bármelyik oldalról van szó, abban teljesen egyformák, ha a ténykedésükkel kapcsolatban bármilyen kérdést tesz fel az ember, vagy akár csak „halvány nyomokban” kritikát fogalmaz meg, azonnal a mindenkori „ellentáborhoz tartozónak” van kikiáltva. Abban is hasonlítanak, hogy egyik „tábor” sem akar meggyőzni az igazáról, legalábbis észérvekkel, nem csak „erővel lenyomni”.

DE mint mondtam, a „fehérember” mivoltom még nem volt megkérdőjelezve, bár nyár vége felé voltak célzások a barnaságomat illetően. ☺

Jah, és még annyit, hogy soha nem voltam semmilyen pártnak sem tagja, sem szimpatizánsa! ☺

Még egy Jah: Barátom, elmagyarázta, ha nem a-ra szavazok, vagy nem megyek el szavazni, akkor egyszerűen: HÜLYE vagyok. Úgy örülök, hogy van olyan barátom, aki rendelkezik a tévedhetetlenség kiváltságával. Persze örülök neki, hogy bővült a titulusaim száma, mert HÜLYE, még nem voltam! ☺

Eszementségek II.

Már megint sommás megállapítást teszek olyasmiről, „amihez-SE” értek. Bár eléggé elkérgesedett a tűrőképességem, mégis „kissé” kiakadtam egy elsős matematika feladványon. Mondom „matematika” (a mi időnkben még számtannak hívtuk), tehát nem TALÁLÓSKÉRDÉS óra anyaga. Ez volt a kérdéses feladat: „Ha tizenkét veréb ül a faágon és a vadász lelő egyet, hány marad az ágon?” Hááát, ... igen. Az agyamban rögtön megfogalmazódott egy másik kérdés: Ha négy kezecskét látsz, az hány emberé? Tudom, hülye vagyok, de erre rögtön rá lehet vágni, hogy KÉT emberé. Ám én rosszindulatú vagyok: miért nem lehet, hogy négy FÉLKARÚ emberé? Hülyeség? Naná hogy az. Ez IS hülyeség. De miért kell a vadásznak verébre lőnie? Miért kell a gyerekeknek ilyen példa, hogy a vadász verebet lő? Vicces? Nekem nem! Igen, ősrégi „vicc”, MONDOM VICC, hogy a válasz: „Egy se marad”, mert a lövésre elrepül a többi. Igen, ÚGY ÁLTALÁBAN, de én láttam már olyat, amikor úgy találták el a verebet, hogy az csak lefordult az ágról, míg a többiek ott maradtak. Netán ez valami logikai kérdés lett volna? Lehetséges, de nem kellene hosszabb ideig törni a fejet, hogy ennél értelmesebb kérdést tegyenek föl egy elsős gyerekeknek? Persze ha csak ez az egy kérdés lett volna ilyen „elmés”, még nem hisztiznék. Akkor sem hisztiznék, ha ezeket a példákat nem elsős gyerekeknek tennék föl – de folytatom: „Ha négy égő gyertyából kettőt elfújnak, hány gyertya marad?” Érteni vélem a logikát, DE hadd legyenek én is ilyen „rosszindulatú”: Tessék mondani, meddig fújták el, a szoba sarkáig vagy az udvar végéig, vagy csak a gyertyalángot fújták el? ... és sorolhatnám az eszeveszett gondolataimat: Mennyire vannak távol egymástól a gyertyák? Hogy ez hülyeség? IGEN az, EZ IS hülyeség! Aztán olvasom tovább a „kérdéseket”. (Sokat számolgattam az unokámmal, és nagyon boldog voltam, hogy óvodás korába nagyon jól tudott fejben összeadni, és kivonni egészen a százas számig, eseteként tovább). Dominó. Tízese. Kilenc pötty fekete, egy üres fehér. Kérdés: „Mennyit kell hozzáadni a kilenchez, hogy tizenegy legyen?” Erre a kérdésre az unokám óvodás korában rávágta volna a helyes választ: „KETTŐT”. De ez kérem, most hibás válasz! No de miért? – Most előbb ki kell egészíteni tízre, aztán még hozzáadni a maradék egyet, TEHÁT A HELYES válasz: „Egyet meg egyet!” És mint KÖZTUDOTT, az egy meg egy helyesen ma nem kettő, hanem egy meg egy. Folytathatnám a példák felsorolását, de úgy érzem, lassan kimegy belőlem a „méreg”, inkább abbahagyom. Tudom, nem értek hozzá, mint ahogy az elején már leszögeztem, EHHEZ sem. Én nem így tanultam, jelentem, mégis itt vagyok. A gyerekeim sem így tanulták, jelentem, mindkettő elismert szakember, és megvannak. Megint Hofi jut az eszembe, aki – látva, ahogy a gyerekek, hátukon a hatalmas és NEHÉZ táskával, annak súlyától előre dőlve mennek iskolába – a következő kérdést fogalmazta meg: „Ezek a gyerekek biztosan erősebbek lesznek, mint mi voltunk, DE HOGY OKOSABBAK LESZNEK-É,?”

Engem csak az szomorít el (de tényleg), hogy valakik játszanak ezeknek a gyerekeknek a jövőjével.

Futó

Megint egy reggeli „meditáció”. Játszani kezdek a fut szóval: fut, futó, futni; én futok, sokan futnak, elfutnak mellettem, (naná) futok utánuk, persze hogy nem érem utol őket. Lihegek (ja, nem is akarom utolérni őket). Szembe fut velem egy nagyon csinos nő. Naná, hogy megfordulok, inkább utána futok. Megállok. Mit fogok tenni, ha utolérem? Miért is futok utána? Megint elfut mellettem egy csapat futó. Mitévő legyek? Lassan galoppozom utánuk. De miért is futok, amikor én biciklizni szoktam? Ekkor fölélbredek. Szerencsére. Még mindig lihegek...

Borzasztó egy álom volt 😊 (több szempontból is). Én maradnék az emlékezetesen szókimondó Veres Pál módszerénél, aki azt mondta: „Egy jó megegyezik egy tizenkét kilométeres futással!” Menjünk, „FUSSUNK”! 😊

Tuning

Ismét egy teázás utáni „agymenés”. Hirdetésekből „szemelvényezek”.

Emlékeim szerint valamikor a s...d szappannal kezdődött. S...d szappannal mossál kezet, mert csak... Aztán folytatom. Kezdjük a láb felől. Körömgomba ellen használjon... Viszér ellen használjon... Fáj a térde? Használjon... Aranyér ellen használjon... Hüvelygombásodás ellen használjon... Székrekedés ellen... Felfúvódás ellen... Antibiotikum használata mellett használjon... Az erei védelmében használjon... A sérült idegvégződés ellen használjon... Erősítse a szívét ...-vel. Fáradt az agya, szedjen... Hullik a haja, használjon ilyen-olyan sampont és akkor nem fogják kinevetni, mert légfúvóval irtja a korpát a hajából. Fárad a szeme? Használjon x-y szemcseppeket, használjon... szemvitamint. Használjon x-y krémet, az akár ráncai x százalékát is láthatatlanná teszi és különben is, MERT MEGÉRDEMLI. Aztán jöhetnek a „belsőleg” használt, „ajánlott” szerek. Szedjen... vitamint, szedjen x-vitamint, y-c-d-g-h-i-j-stb-stb vitaminokat, mert... Junior, szenior komplex vitaminokat. Fájdalom ellen, szedjen... meg,... meg,... Magnézium: „Bírom”. Tesztoszteron, szedjen cinket. Eldobom az agyam: „dohányosoknak tüdővitamin”. Puffad, vegyen be... Stresszel, szedjen... Sorolhatnám vég nélkül. Aztán a nagyon hasznos gyógyteák. Nem sorolom. Amióta a „Google doktor” rendel, rendkívül sok „orvos” kezdte meg az öngyógyítást. Egyre több „mindenhez értő” használ legkülönbözőbb „szert”, külsőleg-belsőleg. Elég beírni a „problémát” a facebookra és már özönlnek is, a „jobbnál-jobb” „hozzaértő” tanácsok, amit persze megfogadnak, ellentétben a valódi orvosi ajánlásokkal szemben. Egy barátom felesége, egy szatyornyai gyógyszerrel felszerelve ment az orvosához, amikor is az orvos, elszörnyülködve dobálta be a szemébe az ilyen-olyan „gyógyszereket”, míg végül a huszonvalahány akármiből EGY azaz EGY gyógyszer maradt, amit használni javasolt. Azóta egész jól érzi magát. ☺

Na kérem, szerintem itt hagyom abba, és megyek megnézem a „Google doki” mit ajánl ma, a hülyeség ellen! ☺

Eszement gondolatok tárháza

Készítsék elő azt a bizonyos nyugágyat, mert az eszement gondolatokból sok van, úgyhogy hosszú leszek.

Fekszem a hintaágyban, kezemmel sötétítek a szememnek, hogy aztán egy pillanatra kinyissam a szemem, és elvegyem a kezem a szemem elől, mintha exponálnék egy filmre. Aztán figyelem, hogy hány másodpercig „látom” még, amit leképezett a retinám. Elgondolkodom. **Retina.** A nagyon-nagyon titkos „laboratóriumba” a beléptetés kizárólagos menete: jelszó – hangazonosítással –, ujjlenyomat-olvasó, majd végül retinaleolvasó. Ebben a „laborban” a salátalevél számlálását végzi az „illető” (elvtárs vagy úr, mikor melyik). Havonta egy salátát szed szét a leveleire, és meg is számolja azokat. A számlálás eredményét jegyzőkönyvbe rögzíti, mert csak így tudják részére kifizetni a havi járandóságát („hűségpénzét”). Hogy akkor miért is ennyire titkos ez a labor? Hát azért, hogy a kívülálló ne tudja, mi folyik odabent. Illetve igazából egy szűk kör tudja csak. („A mikutyánk kölke”, meg a „senkit nem hagyunk az útszélén” emberek.) A mindekorai kormány, levitézlett „hűséges” emberei váltják egymást e nagyon titkos „laboratóriumban”. A titok persze titok marad, mert senkinek nem áll érdekében nyilvánosságra hozni. „Ha ti nem szóltok, mi sem szólunk”- alapon működik a dolog. Eddig igazából „rendben is van”, a gond csak most kezdődik. Az „illető” személynek retinaleválása lett, és a biztonsági rendszer az utolsó ellenőrzésen riadót fűjt. Összefutott az objektum biztonságáért és őrzéséért felelős mintegy száz ember. Az elektromos rendszer szakemberei lázas keresgélés után sem tudták megszüntetni a hibát, hogy az „illető” be tudjon menni a laborba. A tehetetlenség egészen a közel százéves portás bácsi elé torlódott, aki a portásfülke előtt álldogált a botjára támaszkodva, és megkérdezte: „Mi a baj?” – Hát, nagy a baj, mert nem enged be a beléptető rendszer, és nem tudom leadni a havi jelentésemet – panaszkodott a „fontos” ember. Erre a portás bácsi: „– Nos, ha csak ez a baj, kikapcsolom én maguknak, ha akarják!” – s megnyomta a fülke asztalán lévő nagy zöld gombot.

Kedves esetleges Olvasó! Azt hiszi ez álom? ☹️

Hallgatom a miniszterelnököt: „Mindenki maradjon otthon!”. Én természetesen jogkövető magatartást tanúsítok, otthon maradok. Mondom a feleségemnek: Nézzél ki valami külföldi nyaralást! – Dubaj jó lesz? – Á, oda nem megyünk, túl olcsó! Valami nagyon drága világ körüli útra gondoltam. – Na ne! Van olyan pénzünk, amiről nem tudok? – Nyugodj meg, nincs. – Hát akkor? Miből mennénk? – Nem megyünk sehová! Nem hallottad, hogy mindenki maradjon otthon? – Hát akkor? Minek keressek világ körüli utat? – Nagyon egyszerű. Keressél valami nagyon drága utat, ami nagyon sokba kerül, és oda NEM megyünk el, így spórolunk egy nagy rakat pénzt, és teljesítjük a miniszterelnök azon kérését, hogy ne menjünk sehová (különösen Dubajba ne)! (Nem mondom meg, miket állított rólam) ☹️

Nem értem. Lenne egy nagy rakat pénzünk, mivel nem megyünk el, és betartanánk a „utazási tilalmat”. Olyan jól kitaláltam, de ez sem jó! ☹️

Papamese akárhány + még egy

Most Esztergom ipari múltjáról elmélkedem a teázás utáni hintaágyi szeánszomon. Magam is meglepődtem, amikor sorra vettem ipari történelmünk emlékeit. Mint köztudott, Esztergom a „cuculista rendszerben” egy „klerikális papi” városnak volt elkönyvelve. Ehhez képest, emlékeim szerint, egész „sok” üzem, vállalat működött a városban.

Egy régi vállalattal, a Schrank likörgyárral kezdem a sort, mely még az én emlékezőképességem előtti időkben zárta be kapuját. A likörgyár a „cuculizmus” előtt szűnt meg – tulajdonosa, Schrank Ödön, a mai napig híres „Meggy lelke” likőr gyártója a zsidóüldözés áldozatává lett.

Folytatom a „repülőgépgyárral”. Akit bővebben érdekel, annak szívesen ajánlom a Google keresőt, ahol olvashat Rubik Ernőről, a bűvös kocka feltalálójának édesapjáról, aki repülőgéptervező volt, és az Esztergomi Repülőgépgyár egyik alapítója.

A következő nagy múltú gyár a Kályhagyár volt. Elődjét, a téglagyárat a nagyipari termelés tette feleslegessé. Sok-sok kályhacsempe készült itt hajdanán.

Aztán a közismert néven „Relégyár”, a Medicor, ahol nagyon sok orvosi műszer készült, mígnem Azóta ott áll, romosodva várja a hasznosítását.

A másik híres gyárunk volt a Labor Műszeripari Művek, a laborberendezések gyártója. Ma sok kis manufaktúra működik a helyén.

Nem messze tőle az ugyancsak nagy múltú Szerszámgyépgyár adott munkát sok munkáskéznek – helyén ma szintén apró vállalatok működnek.

A Prímás-szigeten – a mai Rögbi klub helyén – működött a Mofém gyár. Öntödéje a mai Mediterraneo vendéglővel szemben állt – mára már csak a nyomain, illetve a valamikori „matróz kocsmá” romjai láthatóak.

A városnak volt még egy fémöntödéje, a Pecz gyár, amit szintén nem a „cuculizmus” szüntetett meg. Helyén ma a Rózsakert vendéglő áll.

Aztán a Szemüvegkeret gyár. Egy nagy múltú gyár, sok-sok dolgozóval és sok kihelyezett műhellyel – Piliscsévtől Siófokig. Keresett termékeket gyártott, melyeket sok országba exportált. Ma egyre inkább romosodik a város szívében lévő, üresen álló épület, ami egykoron katonai kaszárnyaként funkcionált.

Valamikor volt a városhoz tartozó területen egy úgynevezett „meggyfás”, ahol meggyfa-termesztéssel foglalkoztak, alapanyagot biztosítva a Szentgyörgymezőn működő „Szipkagyárnak”, ahol is meggyfából készített szipkák, és meggyfából gyártott sétabotok készültek.

Megemlítem még az úgynevezett „C” telepet (a Műszeripari Művek része volt), ahol nagy autoklávokat készítettek és szereltek fel járművekre.

Eddig értem a felsorolással, ami igazából egy visszaemlékezés része. Azon gondolkodtam (na persze), hogy ha ma a Suzuki gyár nem lenne itt, hol is dolgoznának az emberek? Mivel

keresnék meg a ...? Persze tudom, ma is dolgoznak sokan a városban, de a Suzukin kívül csak a gyár beszállítói foglalkoztatnak nagyobb létszámban embereket. Amikor még „dühöngött a cuculizmus”, harmincezer körüli lakosa volt Esztergomnak, és ezek a vállalatok látták el munkával az egész várost. (Persze dolgoztak emberek az államigazgatásban, a bíróságokon, a kereskedelemben, az iskolákban, óvodákban, bölcsődékben és még sok-sok helyen, de döntő többségben az előbb felsorolt gyárakban termelték ki a pénzt a város életéhez.)

Itt ébredtem fel a kellemes madárcsicsergésre. – Egyre több rémálmom van! ☹️

Most tényleg kell a nyugágy

Egyik firkálmányomban már említettem a Csoszogi az öreg suszter című művet. A minap jutubos zenehallgatási szokásomnak hódoltam, amikor rábukkantam a menüben, a „Csoszogi az öreg suszter” című filmre. Megnéztem, aztán újra megnéztem... Szerintem zseniális! Másodszor kifejezetten Rajz János személye és a suszterműhely látványa miatt néztem meg. Felelevenedtek gyermekkorom emlékei. A kovácműhely misztikus belseje után, a suszterműhely misztikuma, fogta meg gyermekkorom fantáziavilágát, a legjobban. A kovácsokkal ellentétben (akik eléggé szótlan emberek) a cipészek beszédes emberek voltak. Gerendás bácsi, ahová a család rossz cipőit vittük, szintén beszédes volt. Nagyon jól elbeszélgettünk mindig, amikor elvittem a rossz cipőket. Én igazából nem is a beszélgetés miatt örültem, ha oda kellett mentem, hanem a műhely hangulata miatt. Még gyermekdedségemnek tudtam be, ezeket a dolgokat, de a mai filmnézésem meggyőzőtt, hogy nem az volt. Élveztem a filmnézés minden pillanatát. Az az igazi suszterfogás, amikor a szájában tartott faszögeket, az árral kiképzett lukba beleteszi, és egy kalapácsütéssel beüti a helyére. Egy tökéletes suszterműhelyt láttam. A speciális suszter asztal, rajta hihetetlen sok dologgal. A maga félhomályos poros látványa, kaptafák, mind-mind az emlékek tömegét ébresztette föl bennem. Hatalmas hangulata van. A lelki hatásáról nem is kezdek értekezni, mert az több oldalas lenne. Elhatároztam, rábeszélem az unokáimat, a film megnézésére. Ízlelgetem azt az örömet, amit érezni fogok, ha végig nézik majd. 😊

Barátommal beszélgetve, elmerengtünk azon, milyen mesteri filmek készültek a „mi időnkben”. Első film, amire rögtön hivatkoztunk, a Tüskevár volt. Értetlenül állok a „felújítások” előtt. Eltöpregek azon, vajon egy mai fiatalnak is jobban tetszik-e az „eredeti” feldolgozás, vagy ők már a „modern” változatot élvezik inkább. Sajnos soha nem voltam híve a „felújított” filmeknek, de ez nem zsigeri utálat. Fiatalságom egyik meghatározó filmje volt a Monte Cristo grófja. Belenézve az újabb és újabb verziókba, háááát... Aztán a Három testőr: az új verzió, háááát... A Nyomorultak Jean Valjean-ja (Jean Gabin) Az új verzió, hááát... De hogy egy magyar példát is említsek: a Hypolit a lakáj című film, melynek az új verziója is „háááát...” a régihez képest. Azon morfondírozom, miért tűnik nekem úgy, hogy ma, amikor a tévéadók bőségében tobzódunk, nem készülnek lelket melengető, a gyerekek erkölcsi fejlődését elősegítő darabok. Helyettük vannak „Észbontó” műsorok, ahol a hülyeség a menő. Láthatunk még megszámlálhatatlan „celeb” műsort – de nem is sorolom tovább, mert mindez több nemkönyv témája lenne.

Na kérem, ennyi még nyugágyban is sok, ezért inkább befejezem ezt a „rinyálásomat” (mint barátom mondotta volt) 😊

Rejtő

Egy könyvet kerestem a könyvtárban. Tudom, nem szép dolog, hogy keresnem kellett, és nem rögtön oda nyúltam, ahol lennie kellett volna. Mentségemre legyen mondva, néha rám jön a rendezhetnék, és olykor átcsoportosítom a könyveimet az éppen aktuális „hangulatom” koncepciója szerint. Mivel a kedvenc könyvemről volt szó, benéztem a Rejtő könyvek vitrinjébe is.

Komoly „vitám” volt a valamikori magyartanárommal a Rejtő könyveket illetően. Valami okán szó került egy Rejtő műről, amit a tanárom, leponyvaregényezett. Én meg a szokásos vehemenciámmal kikeltem a lekicsinylő „ponyvaregényezés” ellen. Szikrázó vita kerekedett belőle. Különösen abból a kijelentéséből: „Ha Rejtő Jenő nem Magyarországon születik, világhíres lett volna”. „Mértékadó körökben” ☺ így is ismert a tragikus sorsú írónk, de akkor, világhíres lett volna. Na, ez csak olaj volt a tűzre. A magyartanárom elmagyarázta, hogy ezek a művek, csak olcsó népszerűsége voltak hivatottak. Ez még jobban „kinyitotta zsebemben a bicskát”. Nagyon sok részletet kívülről fújtam, a könyveknek, mert számomra egy hihetetlenül élvezetes írások. Én arra hivatkoztam idéztem, hogy az a mondatképzés ami Rejtő légiós könyveiben fellelhető, egyszerűen MESTERI! Nem tudtuk meggyőzni egymást! Mai napig nem tudom elképzelni, mi okozhatta szegény magyartanáromnál, ezt a zsigeri „gyűlöletet”. Nekem, a mai napig egy olyan csodálatos szóösszetétel gyűjtemény, hogy párját ritkítja. Sokszor „elmélkedtem” azon a képletes mondáson: „ha egy lakatlan szigetre kerülnék, és három könyvet választhatnék, melyiket választanám”? Számomra végtelen dilemmát okozna ez a feladat. Első helyen a Huszonkettes csapdája van mindenkor, Joseph Hellertől. Aztán úgy lennék vele, mint az egyszeri szegényember, aki kifogta az aranyhalat, és a visszadobás után, az aranyhal teljesítette három kívánságát, amikor is a harmadik kívánság mindig az volt, hogy teljesüljön még három kívánsága! ☺ A második kívánságom a Rejtő összes műve lenne, a harmadik meg persze, hogy mindaddig, míg ott nem lenne velem a könyvtáram összes kötete, mint például Hemingwaytól a Szigetek az áramlatba, hogy csak egyet emeljek ki zseniális művei közül. Szerencsére vég nélkül tudnám sorolni a kedvenceimet. ☺ Vannak még megrökönyödést keltő kedvenceim, például a fantazi könyvek élén álló A Gyűrűk Ura Tolkien mű, és sorolhatnám ezt is szerencsére sokáig. Megint édesanyám jut az eszembe: „Olvass sokat, azt nem vehetik el tőled!”. Megfogadtam! „Nagyon” sokat olvastam, olvasok, ha tehetem, és a Rejtő könyvek még akkor is a kedvenceim közé tartoznak, hogy nagyon sok részt idézek belőlük fejből. ☺ Ha már itt tartok, beszéljünk egy picit az olvasásról. Valamiért ma már egy kicsit „szitokszó” lett az olvasás. Pontosabban: egyre kevesebben olvasnak hagyományos, papír alapú könyvet. Olvasok én is a monitoron, DE igazából, ha egy jó könyvet akarok elolvasni, kényelembe helyezem magam, és PAPÍR alapú könyv olvasásába fogok. Vannak az úgynevezett „alaplívek”, melyeket mindenkinek el kellene olvasni. Ifjúsági művek: Winetu, Cooper összes Bórharsnya története, A három testőr, a Monte Cristo grófja – és folytathatnám a sort vég nélkül. (de minek?) Aztán a „felölt” művek tömkelege, melyeket szintén napestig lehetne sorolni (de minek?). Ezekről jobbak lesznek az emberek. Növekedne a lelki világuk gazdagsága, megértőbbek lennének, és még sorolhatnám napestig, hogy miért kellene többet olvasni, (de minek). Fájdalom, ma a celebvilágban nem divatos az olvasás.

Itt be is fejezem a búslakodásomat, mert ez csak az én öreg, megkövesedett gondolkodásom agyszüleménye! ☺ Még annyit: Az első nemkönyvem címlapja ebből az elgondolásból lett olyan eszement, átalakított idézettel, „olvasni vagy nem olvasni? ez nem kérdés!”

Ui: Örömmel tölt el a látvány, amikor a Bástya áruház előtti téren, megjelenik egy használtkönyv-árus, és látom, hogy több ember megáll, nézelődik, és vásárol is.

Irka-firka

Minap egy barátom, az ötödik nemkönyv példányát a kezébe fogva, megkérdezte, „mennyibe került ez a kiadvány?”. Az összeg hallatán, további kérdést tett fel: „Miért nem eszed-iszod meg ezt a pénzt?” „Megint rád jött a szófosás?” Elgondolkodtam, tényleg miért? Aztán megnyugtattam magamat. Ha tényleg innék, az sokkal többbe kerülne. Ha dohányoznék, az szintén sokkal többbe kerülne és ha hozzáteszem, hogy a felsorolt dolgok az egészségemet veszélyeztetnék, akkor már teljesen meg is nyugodtam. Aztán tovább gondolván a dolgokat, igen, rendben van, ez az én egészségemre nincs káros hatással, DE a mások egészsége? Az talán bakfitty? Az, hogy visszaélek mások türelmével? Az talán bakfitty? ☹️ Az, hogy a baromságaim tönkre teszik mások idegrendszerét? Az talán bakfitty? - LOREAL! Mert megérdemlik! - ☹️ szólal meg a rosszabbik énem Minek olvassák el? - Mert reménykednek benne, hogy most nem irka-firkálsz hülyeségeket, szólal meg a rendesebbik énem. - Akkor meg azért érdemlik meg, mert nem ismernek! ☹️

Én nem komolyodom meg erre a hátralevő kis időre! ☹️ Különben is, édesanyám azt mondta: „fiam, neked soha nem fog benőni a fejed lágya”, hogy jönnék én ahhoz, hogy meghazudtoljam az édesanyámat? ☹️ Így sajnos van egy rossz hírem, készül a hatodik nemkönyv, ☹️ de sajnos vagy szerencsére, ☹️ ezt csak a kiadása után fogják megtudni!

Emlékek

Most is kell a nyugágy, mert a vénségem okán már sok emlék nyomja a vállam. Olykor, ha elnézem a szobámat, megértem, hogy a feleségem, rám hagyja annak rendezését és takarítását is. A vitrinekhez még gondolatban sem szeretne hozzányúlni. A könyvtáram már az ő szobáját is elfoglalja, sőt egyre több rézből készült cuccom is nála landol, mert az én szobám ajtajára, már évek óta ki kellett volna tenni a „megtelt” táblát, olyannyira, hogy a falak kezdenek kipúposodni. Hajdanán, amikor még volt szabadidőm, ☺ apró dolgokat készítettem ezüsből. A szakmából adódóan ugye eleve hozzá voltam szokva az apró dolgokhoz, és ugye a mesterem szerint pedig az órás szakmával mindent meg tud csinálni az ember – így ötvösködtem-is ☺. Készítettem egy kis kincsesládát. Aztán, gyermekdedségem okán ☺, csináltam egy nagyobb kincsesládát és egy kisebbet is, és szépen egymásba raktam őket, mint a „matrjoska babákat”. Persze ezek még nem voltak zavaróak, mert kis helyen elfértek. Ha a nejem előrelátó lett volna, már akkor tiltakozik, de mostanra belátta, már késő lenne ☺. Aztán jöttek szép sorban: Azt ágyú sorozat – az öt milliméterestől a negyvencentisig. A hely pedig egyre fogyott... Majd a kis helyet igénylő lovagsisakok: mozgó rostéllyal, hozzá illő pajzzsal és acél kardokkal. Az emlékek egyre csak gyűltek. A folytatást a rézből készült tárgyak jelentették. Amikor már nem volt hely, a könyvespolc kezdett „dagadni”, a könyvek elé kerültek legújabb szerzeményeim. Ne nagy dolgokra gondoljanak, inkább apró, de mives vázákra. Miután megismerkedtem a „köves” barátommal, már a poharas vitrin sem maradt biztonságban. A poharak tetejére kerültek az ametiszt geódák és más, általam csodálatosnak ítélt, kristályok. A szerintem nélkülözhetetlen gyertyatartó készlet már sok volt a nejemnek. Egy csodás készlet. A legkisebb két cm magas, a legnagyobb nyolc centis. Sok időm ment rá, hogy a kicsikbe gyertyát szerezzek. ☺ Ez a sorozat szintén a könyvesvitrinbe került, méghozzá a könyvek elé, két ónix váza közé. Ha ezek után azt hiszik, a könyvespolc teteje üres, hát tévednek. ☺ A teázásom kellékei foglalják el a helyet. Nem csak az enyém, mert hát a teázással megfertőztem a családot. Ha jönnek hozzánk, az első kérdésem: – Kértek teát? ... És fel vagyok szerelve, hogy ne egyszerű bögrékből kelljen inniuk a teát. ☺ Szóval mindenütt emlékek-emlékek, és újra csak emlékek. Az egyik vitrinben van egy „utazó” teáskészlet. Igazából akkora, hogy babakonyhába illenének, és hát soha nem teáztam vele, de meglátni és megszeretni, egy pillanat műve volt. Van benne egy csipesz is, a megfelelő mennyiségű tea-fű adagolásához. Kedves emlékem az egyik munkám, eh, szórakozásom, amikor a két leányunokámnak csináltam egy-egy dió ékszertartót. Egy-egy nagy szemű dióból, a „vasalásaik” ezüsből készültek, a „lakat”, egy ezüst delfinzár. Amikor kinyílik a dió, egy plüssborítású ékszertartó válik láthatóvá.

Na de abba is hagyom az untatást! Az ok, ami miatt elgondolkodtam az „emlékeken”, a következő: Egy ismerősömet megkérte a barátja, hogy a szüleitől megörökölt lakását üritse ki, mivel ő külföldön él, és el szeretné adni. Sajnos a szülei, akik sokat járt külföldre és rengeteget fotóztak, egy hét különbséggel meghaltak. Az ismerősöm megkérdezte a megbízóját, hogy mi legyen a családi fényképekkel? „– Nekem onnét nem kell semmi. Mindent pateroljál el!” – volt a válasz. ... Szegény gyerekeim! Mit fognak ezzel a sok sz...l, szóval ezzel a sok LOMMAL kezdeni? Lehet, hogy majd megkérnek valakit..... ☺

Elolvasás

Nem valaminek az elolvasásáról beszélek most. Ez egy „érdekes” olvasási variáció. Előfordul, hogy az ember, főleg ha gyorsan, netán kapkodva ír, kihagy egy-egy betűt, de amikor elolvassa a leírtakat, az agya automatikusan pótolja a hiányt. Biztosan akad erre megfelelő szakkifejezés, de én ehhez sem értek, csak mesélek róla. 😊 Mivel éppen szóf....ó hangulatban vagyok, messziről fogom kezdeni. (Na kérem, ez is egy ilyen mondat! Ugye hogy automatikusan behelyettesítik a hiányzó betűket?) 😊

Ha valamiért zárva a boltom, mondjuk nagy ritkán „szabadságra” megyek, ki kellene írnom a „Szabadság miatt zárva” sablon szöveget. Ilyet én nem vagyok hajlandó kiírni. Számomra nagyon sablonos. Kiírtam hát, hogy „Világkörüli útra mentem, de hétmérföldes csizmában, így holnapra visszaérek”. Ráadásul megmagyarázom a hülyeségemet, így legalább nem mérgelődik, aki éppen nem talál ott, és megkockáztatom, hogy egy mosollyal az arcán távozik. Az idők folyamán egy egész gyűjteményem lett az ilyen hülye kiírásokból. Namármost, miután „kormányrendelet” mondta ki, hogy a vírusveszély miatt be kell zárni a műhelyemet, – mitévő legyek? Írjam ki a kormányrendelet számára hivatkozással, hogy „..... bizonytalan ideig zárva”? Tőlem – ismervén a hülyeségeimet – már nem ezt várják el. 😊 Kiírtam hát: „Valami miatt zárva. Nyitás: a f... se tudja, ha engedik, jövök!” Bevallom, NEM akartam olyan CSÚNYA szót kiírni, mint a FENE. Erre mi történik? A sok perverz egy még csúnyább szóval helyettesítette be a pontozott részt. Kénytelen voltam még egy táblára kiírni: „MONDOM A FENE. A sok perverz” – Na kérem, én jóindulatú vagyok, ezt sima „elolvasásnak” tekintem. 😊

Mértékegység

Csalóka a cím, mert ha valaki egy tudományos értekezést várna el tőlem, az meglehetősen nagy botorság lenne. Másról van szó. A FAGYLALT-ról, mint mértékegységről. Tudom, ez is elég ostobán hangzik, de megmagyarázom.

Gyerekkoromban, mint minden gyerek, én is szerettem, és rajongtam a fagyíért. Hát nagyon nem voltunk elkényeztetve, elég ritkán volt részünk az élvezetében, (legalább is szerintünk). Amikor találtunk olyan konzerves üveget, amin nem volt a H-betű, ami kizáró ok volt az értékesítésnek, ugyanis azt jelentette, hogy „háztartási” üvegről lészen szó, valószínűleg méret-hibásak voltak, vagy a fene se tudja, de a boltban az élesszemű eladó, azonnal kiszúrta, és Most maradjunk a jobbik esetenél, amikor nem volt rajta a nemkívánatos jel, kaptunk érte ötven fillért, és már rohantunk is megkeresni a Fehér bácsit, A FAGYLALTOST. Általában a Kis Duna-parton találtuk meg, a strand bejárata előtt árulta a fagyit. Háromkerekű triciglijén volt egy nagy fehér doboz, abba beépítve három fagyalattároló henger, jégdarabokkal körbe rakva, hogy a fagy ne olvadjon el. (Uram Atyám, ez olyan papamesésre hajaz!) Különböző fagyalattok voltak benne, ha jókor mentünk oda, még válogathattunk is. A fagyalattos kocsi oldalán volt két kis tároló –, egyikbe víz volt, amibe a fagyalattos kanalat mártogatta, hogy ne tapadjon bele a fagy, a másikba a tölcsek voltak, amiket Fehér bácsi felesége adogatott Fehérbácsi kezébe, és ő vette el a pénzt is. Na, most már a lényegre térek. Már akkor is a fagyalatt volt a MÉRTÉKEGYSÉG. Egy gombóc fagy ötven fillér volt, ami öt stolvek árának felelt meg (a fagyalatt mértékegységének egy kisebb, „al-mértékegysége), vagy két fruti (ami az „al”-mértékegység kétszerese volt) és egy stolverk árának. Szóval mindent fagyiban számoltunk, és kikalkuláltuk, hogy melyiket éri meg megszerezni. ... Megyek a kedvenc boltomba, ki van rakva dobozos májkrém, kétszáznyolcvan forintért. Elröhögtem magamat, (tudom nem szép kifejezés, de ezt nem lehetett volna mosolynak nevezni), mert eszembe jutott a MÉRTÉKEGYSÉG, vagyis a fagyalatt ára, ami manapság HÁROMSZÁZ forint gombócként. Az agyam..., akarom mondani a fejemben rögtön megtörtént az összehasonlító számítás, hogy ez egész jó áron van – mármint az általam használt mértékegység szerint.

Persze a kor vagy a kór? ☺ - előrehaladtával az ember automatikusan összehasonlító számításokat végez, hogy mennyi is volt akkor egy ötvenfilléres fagy értéke az ehhez, meg ahhoz képest, meg főleg a fizetésekhez képest. Természetesen vigyázok, hogy ne hatalmasodjon el rajtam ez a hülyeség. ☺

Még egy kis „történelem”: Egy kedves ismerősöm a Trabant és a Wartburg gépkocsik gyújtásbeállításának volt a szakija. Ki volt írva a garázsában a munkadíj. Trabant gyújtásbeállítás = két liter benzin, Wartburg gyújtásbeállítás = három liter benzin. Ez meg az „órabér” mértékegysége volt! ☺

Förmedvény

Bevallom, nem tudtam, milyen címet adjak a következő förmedvényemnek.

Förmedvénynél jobb kifejezést nem találtam hirtelenjében. Már megint zenehallgatás közben akadtam rá egy érdekesnek mutakozó „mentős hírre”. A közelmúltban egy FÖRMEDVÉNYES eset történt: egy mentőautó megállt pár percre, hogy a mentősök hamburgert vegyenek. Rögtön az elején tisztázom, NEM EZ A FÖRMEDVÉNYES ESET, hanem az, hogy ezeket az embereket, mármint a mentősöket, följelentették. Mindezt akkor tették, amikor az egészségügyi dolgozók, köztük a mentősök, már egy éve megfeszített munkát végeznek értünk. Náluk nincs kijelölt kajaidő, mert ha eset van, MENNI KELL! És – sajnos – most szinte mindig menni kell. Én nem azért morgok az eseten, mert „piármunkát” végeznék. Őszintén mondom, NEM! Elmerengek, hogyan süllyedhet valaki idáig! Megpróbáltam sok mindent kitalálni, hogy mi történhetett azzal, aki ezt tette. Továbbá, elgondolkodtam azon is, hogy az ilyen feljelentőt nem kellene-e a hatóságnak nem elzavarni, nem, hanem „viszontfeljelenteni”. Aztán megnyugodtam. Az emberek ezt SOKKAL szebben, ésszerűbben és elegánsabban oldották meg! Ezután a „förmedvény” után sok helyen térítésmentesen vendégelik meg a mentősöket, vagy engedményt adnak nekik az étel árából. Más hírben olvastam, hogy idős néni kínálta saját készítésű süteményét a mentősöknek. Ez szerintem sokkal csattanósabb válasz volt a feljelentőnek, mintha „viszontfeljelentették” volna. Megvallom, annak is örültem, hogy a mentősök „főnöke” figyelmen kívül hagyta a „tudjukmit” (a förmedvényt)!

Azzal kezdtem, hogy förmedvény. Módosítok! Igazából egy szívet melengető eset sült ki a förmedvényből. Jó volt végignézni, ahogy az emberek megoldották a hatóság helyett a dolgot! Élmény volt, KÖSZÖNÖM NEKIK!

Kártya-vízió

A reggeli bla-bla-bla – szóval lefeküdtem a hintaágyba, és a hálósák melegében gyorsan álomba merültem.

Álmomban egy barátommal beszélgettem a kártyáról. Igen, az „oltási kártyáról”. Aztán változott a kép, és olvasásba merültem (álomban). A kétezerhuszonkettes egy/akárhány/mégakárhányabb/..... Kormányrendeletet olvastam, ami rendelkezik az „oltási kártyáról”, miszerint, akinek van oltási kártyája, az az alábbiakra jogosult: Hetente egyszer ingyenesen vásárolhat akármelyik boltban. Hetente egyszer ingyenesen utazhat. Hetente egyszer ingyenesen vehet igénybe bármilyen szolgáltatást. (Felhívom a kedves Olvasó figyelmét, hogy a piroslámpás-házak nálunk megszűntek, és Dubajban nem érvényesek a fentebb felsorolt kedvezmények!) A kocsmákban hetente ingyenesen kap egy korsó sört. Ingyen mehet focimeccsre. ... Nem folytatom tovább, mert elég hosszú a kártyahasználatra „kijelölt” helyek és lehetőségek felsorolása. Áttértem, a „törvény” végrehajtási utasításának az olvasására. Tudom, sokakban felmerült a kérdés, honnét fogják tudni, hogy a kártyatulajdonos igénybe vette-e a „heti” díjmentes kedvezményt? Na, kérem, ezt tartalmazza a végrehajtási utasítás. Mindenkinek, aki bármilyen szolgáltatást végez, kötelező „kártyaolvasóval” rendelkeznie. Minden boltban, szolgáltatási helynek és mindenkinek, akinél fel lehet mutatni a kártyát, be kell szereznie az online pénztárgéphez hasonló online kártyaolvasót. (Nem keverendő a bankkártya olvasóval!) Ez, mivel be van kötve a szigorúan ellenőrzött Állami-hoz, nyilvántartja és jelzi az esetleges jogosulatlan használatot. Ennek persze költségei vannak, ezért az állam meghatározza, milyen kártyaolvasót lehet használni, és honnét lehet beszerezni, és azt is, hogy mennyiért, valamint a kijelölt mobilnet szolgáltató kiválasztásának a lehetőségét. A beforrasztott SIM-kártya (az esetleges cserélgetés elkerülése érdekében ugyanis beforrasztják) havi költségét természetesen a kártyaolvasó üzemeltető fizeti. Továbbá, hogy elkerüljék a készülék esetleges megbontását, az online pénztárgéphez hasonlóan, évente felül kell vizsgáltatni az erre feljogosított szervizzel, aki – ha rendben találja a készüléket – újra hitelesíti egy évre, és erről jegyzőkönyvben értesíti az Állami-t. Ennek a költségei természetesen a kártyaolvasó üzemeltetőjét terhelik. Továbbá az ilyen kártyaolvasó üzemeltető mindenkinek be kell lépnie egy SPECIÁLIS, erre a célra kialakított, Kártya Kamarába, aminek a szervezésével a Kereskedelmi és Iparkamara jelenlegi vezetését bízzák meg. Ezen kamarai tagdíj költségét szintén a kártyaolvasó üzemeltetőjének kell állnia. (Ennek a díjnak az esetleges csökkentéséről – vagy netán elengedéséről – SZÓ SEM LEHET, mert aki ezt a díjat nem „akarja” kifizetni, az ne menjen kártyaolvasó-üzemeltetőnek!)

Itt ébredtem föl, és már soha nem fogom megtudni, hogy , de eléggé beleizzadtam, annyi bizonyos. Megemlítettem a dokimnak ezeket az újabban kimerítő álmaimat, mire kérte, hogy kövessem a szememmel a jobbra balra mozgatott ceruzáját, és közben megkérdezte: – Most tudod, hogy ébren vagy-é? – Igen – válaszoltam –, ébren vagyok. – Akkor még nincs nagy baj, ha nem kevered össze az ébrenlétet az álmaiddal! Megnyugodtam, illetve dehogy nyugodtam meg, mert nem tudtam meg, mire lehet igazából használni a kártyát! ☺

Antimorgok

Megint egy hülye cím, de azt gondolom, mostanra már megszokták tőlem! 😊 Ilyen az, amikor nem morgok, sőt, jó érzéssel dicsérek.

Lehetőségem volt, bepillantani az esztergomi Vaszary Kolos Kórház oltópontjának munkájába. Bevallom, nekem fenntartásaim voltak „a katonaság megjelenése az egészségügyben” miatt. Az eset után revideáltam (naaaa????????? 😊), illetve felülbíráltam az álláspontomat. (Én megtehetem, mert nem vagyok politikus! 😊) Szóval békeidő van, és a katonaság azzal, hogy besegít az egészségügynek, tényleg jót tesz! Előzetes „fenntartásomban” bizonyára szerepet játszott, a hagyományos katonai- katonasági magatartás a szolgálati szabályzat szerinti, ami így békeidőben – őszintén szólva – eléggé avított (és akkor még finoman fejeztem ki magam).

Na de mondom a lényegét: Az oltási pontra érve egy rendkívül udvarias KATONÁVAL találkozik az ember, aki nem csak udvarias, de gyors, és érezhetően SEGÍTŐKÉSZ. Ő tessékelt be a páciens. A következő személy szintén katona volt, aki a további teendőket végezte. Szinte kézzől kézre adták az oltásra érkezőt. Ez végig így ment az oltáspontig. A kórházi személyzettel együtt gyorsan, körültekintően és nagyon nagy empátiával, kedvesen, türelmesen végeztek minden mozzanatot. Tudván, hogy nagyon leterhelt napok vannak mögöttük (és előttük is), csak gratulálni tudok. Bevallom, élvezettel és nagy örömmel néztem, hogy lehet így is!

Én tudom magamról, hogy igencsak morgós vagyok, ha valamit lehetne jobban csinálni, DE most nem volt miért morgolódni, ezért szükségesnek tartottam, hogy – morgolódásaim ellensúlyozására – leírjam e szívmengető esetet is! KÖSZÖNÖM!

Mértékegység II.

Valakivel beszélgettem, amikor is a mértékegységekről esett szó. (Ezúttal a VALÓDI mértékegységekről ☺) Igazából „belátóak” voltunk, mert tudjuk, hogy változnak az idők, a tudomány pedig újabb és pontosabb definíciókat határoz meg, mi meg hát vén m...k vagyunk. A diákkorunk kapcsán beszélgettünk a definíciókról, a régiekről és az újakról. Kicsit hosszasan próbálom megértetni magamat. Példának okául anno a méter definíciója az volt, hogy Párizsban őrizik az EGY méteres platina etalont. Ennek a „hitelesített” másai az általunk használt méterrudak, mérőszalagok. Ezt gyermekfejjel is fel tudtuk fogni. Nos, a mai definíció így szól: „A méter annak az útnak a hosszúsága, amelyet a fény vákuumban 1/299 792 458 másodperc időtartam alatt megtesz.” Na kérem, ez teljesen érthető – gyerekfejjel tök érthető! Hogy sokkal pontosabb? Ez kétségkívül igaz. Elképzelem, ahogy valaki egy stopperrel a kezében leméri, hogy mondjuk egy három méter hosszú vákuum csőben 1/299 792 458 másodperc időtartam alatt a fény mekkora utat tesz meg, és azt a távolságot egy filctollal bejelöli a vákuum csövön, aztán egy madzaggal lemásolja, és már meg is van a használható egy méteres etalon (ezt akár álmodhattam volna rémálmomban is). Egyszerű, csak fantázia kérdése az egész. ☺ Aztán – az én kedvencem – az idő definíciója: „Az idő mértékegysége a másodperc, ennek használjuk nagyobb mértékegységeit, mint a perc, óra, ...” és ennek tört részeit: tized, század, ezred másodperc stb. A mai fiatalnak egy sokkal pontosabb, és főleg „egyszerűbben” megjegyezhető definíció áll a rendelkezésére: „A másodperc az alapállapotú cézium-133 atom két hiperfinom energiaszintje közötti átmenetnek megfelelő sugárzás 9 192 631 770 periódusának időtartama.” Na mármost, nincs más dolgunk, mint elővenni a zsebünkből egy mérőműszert, amivel megmérjük a hiperfinom energiaszint átmenetét, aztán megszámoljuk a periódusokat, és mire megszámolunk 9 192 631 770 periódust, NA AZ AZ EGY MÁSODPERC. Ez is egyszerű, csak fantázia (meg lázalom) kérdése! ☺).

Nem fokozom, bár van még sok ilyen „szemet gyönyörködtető” és elmeélesítő példám, de a barátom megint rám szólna, hogy „Rád jött a szó....s?” ☺ Szóval, tényleg sajnálom a fiatalokat!. ☺

Órásként hadd elmélkedjek még az idő definíciójáról. Ha valaki oda-vissza nyesi ezt a témát, itt nyugodtan lapozzon. ☺ Szóval, az idő másodpercben történő mérése nem (annyira) régi keletű. Ahhoz, hogy a másodperc legyen az „alapegység”, már mechanikus szerkezetek kellett, melyekkel mérni is lehetett. Addig mindenféle „mérőeszköz” létezett: vízóra és sorolhatnám vég nélkül. Azért egy rám jellemző abszurd „mérőeszközt” hadd említsek meg. Van egy régi mondás: „Körmére égett az idő”. Ez onnan ered, hogy az ügyeletes szerzetes föl tudja ébreszteni az éjszakai imához szerzetes társait, egy gyertyát ragasztott a körmére, majd olvasni kezdett (mivel tudta, hány lapot képes elolvasni az ébresztési időig) ha esetleg elbóbiskolt, a körmére égő gyertya felébresztette. Ezek az „extrém időmérők” aztán kiszorultak a használatból, amikor az órák elkészítették a mechanikus időmérőket. (Mondom én mindig, hogy az emberiségnek úgy kellett az órák, mint éhezőnek egy falat kenyér!) ☺ Mint az elején mondtam, mi belátóak voltunk, mert tisztában vagyunk vele, ez a pontosság ma már nem elég. Ahhoz, hogy ma működjön a légi közlekedés, az önvezető autók alapszükségleteként a GPS rendszer, és egyáltalán, a pontos idő, már különböző frekvenciákon sugározzák a „cézium atomóra” jeleit, így ha valaki mondjuk Münchenben, egy más valaki pedig Budapesten egyszerre nézné meg az óráját (ami persze rádiókontrollós), ezredmásodpercre azonos időt látnának rajta.

Ha bárkit bővebben érdekel ez a téma, jó szívvel tudom ajánlani számára Horváth Árpád Az óra regénye című csodálatos művét.

Ennyi volt, mert nem szeretnék visszaélni a türelmükkel! 😊

Katona, katonák

Egy előbbi szösszenetemben dicsértem meg a katonákat, akik..... A dicséretet persze nem vonom vissza. Most „másmilyen” katonáról, elmélkedem. Már nem merek rendesen elaludni, rossz álmok gyötörnek...

Előrebocsátom, voltam katona – nem kívülállóként mondom a magamét. ☺ Elmélkedésem nagyon régről indul. Minek is kellene a katonák? Elképzelem az ősembert, amikor is a „főnök” már unta, hogy neki kell mindenkit megvernie. Erre a feladatra kijelölt embereket, akiket a „dolgozók” etettek, itattak, ruháztak – ők lettek a KATONÁK. Aztán a másik törzs főnöke ugyanígy járt el. Aztán amikor egy-egy nagyobb, zsírosabb vadászterület megszerzése csak harc árán volt lehetséges, az győzött, aki erőszakosabb, kíméletlenebb és „képzettebb gyilkosokat” tudott fősorakoztatni. Ez szép lassan végigvonult a történelem folyamán. Az uralkodók, fejedelmek, királyok – szóval a „főnökök” – mindig körülvették magukat katonákkal, akik a „másik főnök” katonáit gyilkolták (meg persze az ártatlan civil DOLGOZÓKAT), hogy ne a „főnököknek” kelljen meghalni. Persze idővel a katonák verbuválásán bedobták a „hazafiasság és dicsőség” eszméit. Kétségkívül van az embernek hazafias kötelessége, de ha kicsit megkaparjuk a történeést, kiderül, hogy megint csak a hatalom és a pénz megszerzése volt az indíték a két „főnök” között, az ország megvédése pedig az álca. Persze akit megtámadnak, annak az vagyon a zászlójára hímezve, hogy „megvédi a hazát”. Az ellenség katonáinak jelszava, hogy el kell pusztítani azt at, mert míg él, állandóan veszélyezteti az emberiség biztonságát. A lényeg, hogy legyen ellenség, akivel harcolni kell. Erre kell a katona. Ha kicsit mélyebben belenéz az ember, a katona élete soha nem volt drága. Besorozták, fizetést nem kapott, csak ellátást és pár fillér zsoldot. Kiképezték, hogy tudjon ölni. A katonákat feltűnőbbnél feltűnőbb ruhákba öltöztették, hogy az ellenség ne hogy melléjük lőjön, midőn rohamra vezénylik. Ha előre meneteltek, jó szoros alakzatban kellett menniük, hogy még véletlenül se tévesszen célt a rájuk kilőtt golyó. Jó, nem mondom, hogy az idők folyamán néha nem fordult elő, hogy egy-egy „főnök” is elesett a csatatéren, de nem ez volt a jellemző.

Jó, tudom, ez régen volt így, de elmesélem, a „mai” katonáskodást. Ez a „mai” is rég volt, de már a „modern” hadviselés idején. Kiképzéskor a katona megrohmozta a dombot, közben a szabályzatnak megfelelően torkaszakadtából üvöltötte, hogy HURÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁ! A kiképzés pihenőjében elmesélték, hogy a T54-es harckocsi menet közben ötven kilométerre tud célzott lövést leadni. A pihenő végeztével újlag megrohmoztuk a dombot, és közben üvöltöttük a HURRÁ!-t. A kiképzés egy másik fázisában elmagyarázták, hogy ha meglátjuk az atomvillanást, annak irányával ellentétes irányba kell fordulni, hasra vágni magunkat, elszámolni húszig, és elkezdni beöltözni az egyéni védőfelszerelésbe. Ekkor a kiképző hozzátette: „– Ez volt a dolog hivatalos része. A nem hivatalos része, hogy aki látta az atomvillanást, keressen egy gödröt – ha még él –, feküdjön bele, és majd a szél idővel betemeti. Mert aki látta, annak már semmi dolga a beöltözéssel.” Aztán elpróbáltuk: beöltözve az egyéni vegyvédelmi felszerelésünkbe újra megrohmoztuk a dombot, miközben fennhangon HURÁÁÁÁ!-t üvöltöttünk. És persze „lelkesek” voltunk, mert tudtuk, védjük a hazát. Meg persze azt is tudtuk, hogy ez az egész mennyire felesleges dolog. Kint a „sorkatonák” ölik, gyilkolják egymást, miközben a „főnökök” biztonságos, több emelet mélységben kialakított óvóhelyekről „irányítják” azokat, akikből van bőven, az „ágyútöltelékekből”, vagy úgy is mondhatom: KATONÁKBÓL. Megvédjük a hazát! – és beültetik a katonát egy harckocsiba. Na mármost a harckocsi mindig is támadó „fegyver” volt.

Beleül a katona, aztán egy távirányítású rakéta telibe trafálja. Ma már az űrből figyelik a légteret, és több ezer kilométerrel távolabb, a biztonságos, „száz emelet” mélységben lévő vezérlőteremből elemzők figyelik ... és ők döntenek arról, mi is történjen a szerencsétlen katonával, aki éppen a helyszínen rohamoz és üvölti, hogy HURRÁÁÁ!. Elgondolom, milyen lenne, ha nem kellene katona? Persze akkor hogyan tartaná meg a „főnök” a hatalmát? Igen, tudom, zsoldosok mindig lesznek. De ki megy zsoldosnak? Tudom, van aki „kényszerből”, a megélhetése miatt ☹️. Van, aki militarista szellemtől van eltelve, gondolkodás nélkül meghúzza az elsütőbillentyűt, amikor a céltávcsőben feltűnik egy ellenségnek kikiáltott ember. Gondolkodni nem szabad, mert a JÓ katona nem gondolkodik a parancson, hanem végrehajtja azt. Nem kell végiggondolni, hogy a távcsőben látszó személy, talán nem is rossz ember, csak neki is azt mondták: „Meg kell védeni a hazát (a ’főnököt’)!”. ... Anyja van, aki gyászolni fogja – több év tanulás, nevelés, anyai gondoskodás szűnik meg egy szempillantás alatt. ... A gyilkoláson kívül máshol nem ért, valamiből meg kell élnie. (Hááát, ... ez leírva elég demagógnak hangzik.)

Elég volt! Megizzadva ébredek fel. Végiggondolva ezt a rossz álmot, így, a valóságban még rosszabbnak tűnik! ☹️

Papamese akárhány plusz 2

Sokan tudják rólam, és már értekeztem is róla, hogy digirámákat készíttetek. Évente kétszer – tavasszal és ősszel – tartottunk digiráma vetítést a barátaimmal. Sajnos most a vírus betette a bal, illetve – ahogy halad az idő – mindkét lábát, és a vetítéseink elmaradtak. Persze én azért készültem – és felkészültem – az esetleges vetítésre, ami ismét elmaradt. Ez a vírus mindent felborít, de a „remény vész el utoljára”. Magam részéről még mindig az esztergomi létemet fejezem ki a digirámákkal. (Bevallom, már elég nehéz újat kitalálni 😊, de nem adom fel.) Mivel elég nagy régi képeslap-gyűjteményem van virtuálisan, sokszor elnézem a régi esztergomi képeket. (www.esztergomi-kepeslapok.hu) Azt ötlöttem ki, hogy csinálok egy régi-új összeállítást, talán van még rajtam kívül is nosztalgizáló leendő néző. Mivel a képeslap-gyűjtemény elég nagy, „rendszerelve” van. Ezúttal a „Kis-Duna” cím alatti képeket vettem szemügyre. Kiválogattam azokat, amelyek tetszettek, és megpróbáltam „utánozni” a képeket, a mai állapotban. Több-kevesebb sikerrel, el is készült az összeállítás. Hogy jó lett-é vagy sem, majd a „nézők” eldöntik. 😊 Minthogy a vírushelyzet sajnos még mindig nem engedi a vetítések megtartását, megtekinthetővé teszem a honlapomon www.esztergomkepek.hu belül a „Videók” könyvtárban, „Retró 2” címmel. Persze ha már itt tartunk, van pár „videó” még a fent említett könyvtárban, ha valakit esetleg, netalántán 😊 érdekel.

Szóval, ha valaki szintén „unatkozna” 😊, jó szórakozást a videókhoz!

Na kérem, ide jutottam, 😊 ez itt a reklám helye volt!

Rendőr(ök)

Ha volt már „értekezésem” a katonákról, gondoltam, elmélkedem egy kicsit a rendőrökről is – persze csak álmomban. Valamikor, réges-régen az Esztergomban dolgozó rendőröket szinte kivétel nélkül név szerint ismerték az emberek, ifjú koruktól a nyugdíjazásukig. Ezzel nem azt akarom mondani, hogy minden rendőr általános népszerűségnek örvendett, DE akkor még sokkal kisebb volt az „elvándorlás”. Persze az ismertségük abból is adódott, hogy a lakosok általában a „körzeti megbízottnak” mondták el a panaszait, amit, ha meg tudott oldani, megoldotta, ha nem, jelentette a felettesének. A rendőrséggel is az volt a „baj”, hogy rátelepedett a politika. (akkor is) Addig, míg a „körzeti megbízott” szintjén megoldódtak a problémák, igazából nem volt baj. „Gazemberek”, betörők, rablók, már régen is voltak, és persze akadtak megoldatlan bűnügyek, amit igazából, ha rossz szájízzel is, de elfogadtak az emberek. Mint mondtam, a gond a politika belépésével „kezdődött”. Valakinek ellopták a ... -ját, és nem találták a tettest, mert akkor is voltak „kapacitáshiányok”, de csodák csodájára, amikor hajnali kettőkor valaki letörte a piros zászlót a Kis-Duna parti sétány zászlótartójából, és bedobta a Dunába, kapacitás ide vagy oda, reggel hétkor már szorgos munkával itt töltötték a napjukat a Tatabányáról Esztergomba vezényelt „politikai” rendőrök. Lehet, hogy megrugdosták a platánfákat, a villanyoszlopokat, de már a délelőtre „elfogták a VESZÉLYES BŰNÖZŐT” – egy érettségi előtt álló fiatalember személyében. Az emberben önkéntelenül felmerült a kérdés, hogy „EZ ANNYIRA FONTOS VOLT?” Elgondolkodtató, hogy erre persze volt kapacitás, továbbá az is, hogy akkor is a SZOLGÁLUNK ÉS VÉDÜNK volt a jelszó. Természetesen „E nagyon súlyos bűn” felderítése „fontos” dolog volt, hiszen a „rendszer alapjait” érte „támadás”, amit a hatalom nem engedhetett meg. Az ügy azért is volt „RÉMÍSZTÓ”, mert a „szövetségesünk” jelképe ellen történt a „nemtelen” támadás! Bizonyítani kellett, hogy ezt a fennálló rendszer nem nézi tétlenül. Szóval folytathatnám még sokáig, de ez a „MEGFELELÉSI KÉNYSZER” nagyon le tudja rombolni a rendőrség megítélését! ... Ez a megfelelési kényszer a politika irányába, ez mintha

Na kérem, itt hagyom abba, mert teljesen elfogyott az idézőjel-készletem és felébredtem e bús álmomból.

Valami

Nem mondom, hogy nem járok ki, mert amikor zárva kellett lennem, illetve a műhelyemnek (persze, hogy a vírus miatt! 😊), akkor is dolgoztam, mert anélkül már nem tudnék megenni! 😊 Az ötödik „nemkönyv” befejezése után azon morfondíroztam magamban, hogy „meddig kínozod még a környezetedet”? Akkor el is határoztam, hogy az volt az utolsó. Persze a vírus itt is közbeszólt. Olvastam egy nagyon jó és szellemes viccet: „A pszichiátrián ki van írva: Ha a szobanövényeidhez és a háziállataidhoz beszélsz ebben a bezárkózós, vírusos időben, az természetes. Ide csak akkor gyere, ha úgy hallod, hogy válaszolnak is!”. Most többé-kevésbé én is így vagyok ezzel. Meg is fogom kérdezni a dokimat, gyógyítható-e ez a hülyeségem, hogy irkafirkálgatok. Lelki szemeim előtt megjelenik, amint az elvonókúrán az ágyhoz kötözve altatnak, hogy többé ne is jusson eszembe irkafirkálni. Nem tudják, hogy álmomban történnek meg velem ezek a hajmeresztő dolgok. Most már nem tudom, mi az álom és mi a valóság. 😊 Azt sem tudom, mi a nagyobb baj, hogy ilyen lázálmaim vannak, vagy hogy firkálgatok. 😊 Na kérem, most ébren vagyok és kijelenthetem, az volt az utolsó irkafirka (a nemkönyv 6-ba) 😊

Irka-firka, grafika,

valamint

emlékkép

ismét:

molnár lászló

ISBN: ~~most-sines!~~ DE VAN! : WC-00

NEMKÖNYV

NEMKÖNYV

NEMKÖNYV

NEMKÖNYV

NEMKÖNYV

NEMKÖNYV

NEMKÖNYV

NEMKÖNYV

NEMKÖNYV

NEMKÖNYV

NEMKÖNYV

NEMKÖNYV

NEMKÖNYV

NEMKÖNYV

NEMKÖNYV

NEMKÖNYV

NEMKÖNYV